

Over wordende en nieuwe mensen. Opvoeden en onderwijs als gebaar van verwelkoming

- Enkele voorbeelden om mee te beginnen: pedagogische ervaringen
- Dominante manier van spreken over opvoeden en onderwijs; en enkele voorbeelden daarvan
- Andere inzet van de pedagogische relatie: kinderen (ver)storen ons
- Stanley Cavell (en Wittgenstein): “sanity”
- Drie punten van advies

Over wordende en nieuwe mensen. Opvoeden en onderwijs als gebaar van verwelkoming

Nu laten we onze leerling ook een keer een reeks (bijvoorbeeld '+2') boven de 1000 voortzetten, – en hij schrijft: 1000, 1004, 1008, 1012.

We zeggen tegen hem: 'Kijk nu wat je doet!' – Hij begrijpt ons niet. We zeggen: 'Je moest toch *twee* optellen; kijk, hoe je de reeks begonnen bent!' – Hij antwoordt: 'Ja! Is het dan niet goed? Ik dacht dat ik het zo *moest* doen'. – Of neem aan dat hij, op de reeks wijzend zei: 'Ik ben toch op dezelfde manier doorgedaan?' – Het zou ons nu niets baten te zeggen 'Maar zie je dan niet...?' – en de oude toelichtingen en voorbeelden te herhalen. – We zouden in zo'n geval misschien kunnen zeggen: deze persoon vat van nature dat bevel met onze toelichtingen op zoals wij het bevel 'Tel tot 1000 steeds 2 op, tot 2000 steeds 4, tot 3000 steeds 6, etc.'

Dit geval vertoont misschien gelijkenis met dat waarin iemand van nature zo reageert op een wijzend handgebaar, dat hij in de richting van de vingertoppen naar de pols kijkt, in plaats van de andere kant op.

(Wittgenstein, 2006, § 185)

Over wordende en nieuwe mensen. Opvoeden en onderwijs als gebaar van verwelkoming

Hoe wetenschappelijk gevormd ik ook mag zijn, hoe precies de pedagogische situaties ook mogen zijn waarin ik me bevind, het schijnbare gemak waarmee het werk me afgaat of de reële moeilijkheden die ik ermee heb, wat voor pedagogisch beroep ik ook mag uitoefenen, of ik nu leraar ben, lesgeef in het volwassenenonderwijs, jeugd- of jongerenwerker ben, werkbegeleider, ouder, mentor, babyleidster, begeleider van ouderen, van mensen met een beperking of van hoogbegaafden, ik word altijd – ongeacht de bijzondere omstandigheden, die vanzelfsprekend nader moeten worden bekeken – met dezelfde onontkoombare realiteit geconfronteerd: de ontmoeting met een ‘ander’ aan wie ik datgene moet doorgeven wat ik voor zijn voortbestaan en ontwikkeling van belang acht, en die weerstand biedt aan de macht die ik daarbij op hem uitoefen, de ontmoeting met ‘iemand’ die mij in eerste instantie vanuit een onvermijdelijke afhankelijkheidsverhouding tegemoet treedt, iemand die geheel van mij afhankelijk is en van wie ik ‘iets’ wil maken, maar op wiens vrijheid mijn wil geen greep heeft.

(Meirieu, 2021, p. 13)

Over wordende en nieuwe mensen. Opvoeden en onderwijs als gebaar van verwelkoming

Als ik door de redenen heen ben [voor het volgen van wiskundige regels of van onze gewone dagelijkse taal], stuit ik op de harde rots, en mijn spade verbuigt. Ik ben dan geneigd te zeggen: 'Zo handel ik gewoon'.

(Wittgenstein, 2006, § 217)

Over wordende en nieuwe mensen. Opvoeden en onderwijs als gebaar van verwelkoming

[...] of onze woorden nog dezelfde betekenis zullen hebben als ze nu hebben [hangt af] van het feit of andere mensen het de moeite waard vinden om ons te blijven verstaan – dat, mochten ze elders een betere aanbieding zien, ze misschien besluiten dat wij niet langer van hun wereld zijn; alsof onze geestelijke gezondheid [sanity] afhing van hun goedkeuring van ons, van het feit dat zij ons mogen.

(Cavell, 1979, p. 179)

Over wordende en nieuwe mensen. Opvoeden en onderwijs als gebaar van verwelkoming

- Pedagogische opleidingen
- Ander soort onderzoek
- Onderwijs EN opvoeden